



Avui és un dia molt especial!

En el meu estat d'ànim noto que avui és un dia especial. I ho és perquè el Barça juga la final de la Champions. Estic nerviós i el cor no em para de bombar, amb més força que mai, una sang que em bull. Estic eufòric, confiat amb el meu Barça. Estic orgullós de l'any que ens ha fet passar aquest Barça, però alhora també ho estic per tot el que representa l'equip i el seu nom. La història del club, del país, l'ajut a UNICEF, les paraules d'orador del Pep (humilitat, treball, confiança...). Penso en tot això i estic orgullós.

Em brollen sentiments com els que pot sentir un poeta quan està inspirat o els d'un pintor quan està davant la seva musa nua.

I moments com aquests fan que em recordi d'una especial manera de persones molt estimades que ja no hi són, culers com jo, que no podran viure en vida aquests moments. Però sé que, des d'allí on siguin, si poden ajudar, ho faran. Recordo el meu padrí, que va morir sense veure el Barça guanyar cap Copa d'Europa. O a la meva padrina, que sé que avui la sang li bulliria com a mi. El Quim... se m'asseca la gola i estic dèbil! (quins sentiments i emocions visc!).

Penso que ma filla ha de ser del Barça, per viure i veure en un futur el que jo visc i veig avui. Cap club esportiu del món crec que podria fer-me sentir més orgullós de representar-me, per molts més títols que tinguin. Amb humilitat i treball n'aconsegurem molts, i superarem moments dolents, i crisis institucionals i tot el que vingui pel davant. Hem de saber envoltar-nos de persones i no pas de personatges.

I si avui es guanya, a celebrar-ho. I si es perd, a recordar l'any que hem passat (baba, salts d'eufòria...) i l'orgullós que estic del meu Barça, del feliç que sóc quan estic amb els meus familiars i amics. I després, a recordar que la vida segueix, que s'ha de ser exigent i continuar treballant, millorant, sumant, vivint, gaudint...

Visca el Barça i visca Catalunya!

**Un alpicatí molt culer
27 de maig de 2009**

El nostres monuments oblidats

Temps era temps que hom donava valor a tot el que l'envoltava. Tal i com em va dir un amic, es vivia dins la mentalitat neolítica. Temps era temps que el contacte amb la terra era un cordó umbilical que passava de generació en generació. Es vivia de i per la terra.

Si observem el paisatge que ens envolta podem copsar certes construccions que porten dins seu la saviesa intrínseca del pagès. El pagès com a arquitecte, com a dissenyador d'espais, com a paisatgista, que va saber combinar intel·ligentment l'economia, l'eficiència i l'utilitat, tots aquests conceptes que actualment estan tan buscats.

Ens pot sorprendre algun oliver arquejat i feréstec, oblidat en un racó on tan sols hi ha pi blanc i matoll. L'oliver potser és l'únic testimoni viu de l'energia d'aquella gent que conreava indrets indòmits, la paciència de fer de la muntanya un lloc per a poder subsistir i sobreviure. Estretament al conreu d'una terra, que s'havia de guanyar a solc d'arada i corbatura d'esquena, sorgeix el pagès artista. El pagès que construïa per a fer més dòcils uns indrets que si bé eren esquerps, li oferien un

material únic amb el qual podia aixecar marges, cabanes, ajups... aquest material és la pedra.

Pedra amb pedra, pedra sobre pedra, enllaç litogen que traspassa la fràgil memòria humana per endinsar-se a l'origen de la nostra cultura, dels nostres rituals primitius.

Aquells pagesos segurament portaven a la sang la genètica amb la informació de la tècnica ancestral d'erigir barraques, cabanes de volta, marges escalonats. Estructures que ells integraven a la geografia de la qual depenien.

Si observem el paisatge amb sensibilitat veurem uns galions enmig del sembrats, alguns malauradament que van a la deriva, d'altres encara amb l'esguard majestàtic del pagès picapedrer que els va concebre. També podem apreciar ports de secà fets amb l'aplom de la gent de la terra. Escoltarem els mars de lliris blaus que sostenen cúpules perfectes.

Temps és temps per estimar l'esforç que representa cada construcció de pedra seca.

Meritxell Sans

En record de Pepe Rubianes



Fa uns mesos que vam rebre la notícia de la mort de Pepe Rubianes, actor "galaicocatalán" (com s'autodefinia).

Realment no es pot dir que fos una sorpresa, ja que feia un temps que havia deixat els escenaris per complicacions de la seva malaltia, però sí que va ser un cop fort. Hom pensa que hi ha gent que no pot morir mai, gent tan extraordinària com ell, gent que omple teatres només amb la seva veu, que no necessita decorats ni efectes especials.

El primer cop que el vaig veure actuar, fa molts anys, va ser a l'Aula Municipal de Teatre de Lleida, quan estava ubicada a l'antic mercat de Santa Teresa.

A la sala potser hi havia 30 o 40 cadires plegables, en Rubianes no era encara gaire conegut i no s'esperava massa afluència de gent. Érem quatre. I no vull dir quatre gats, sinó quatre en el sentit estrictament matemàtic de la paraula: 3 persones a l'última fila i jo, que m'havia assegut a la segona. Des de llavors no podia evitar somriure cada cop que li sentia dir per la televisió que, de vegades, havia actuat per molt poca gent o, fins i tot, per a una sola persona.

Aquella tarda interpretava una obra de monòlegs de Dario Fo. A l'escenari, buit, només ell acompanyat d'una ampolla d'aigua.

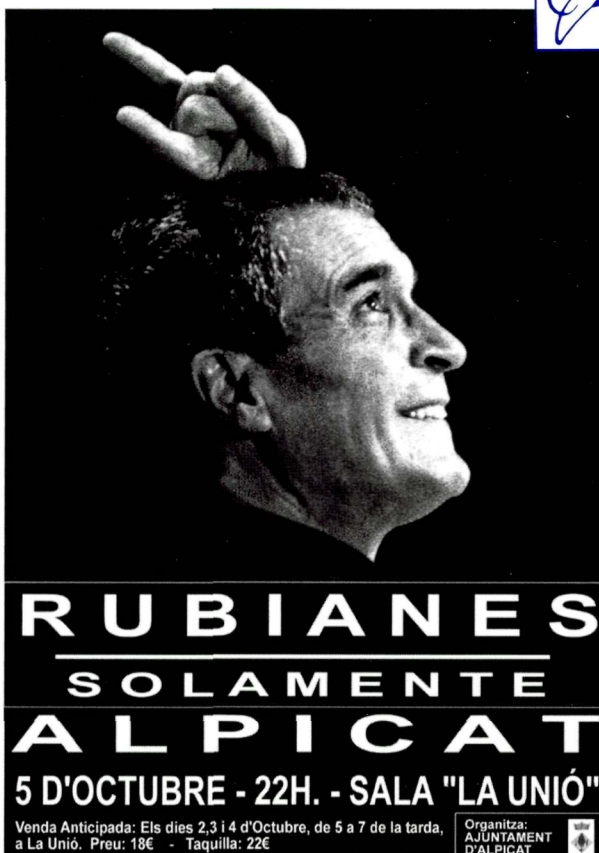
Amb prou feines em podia adonar de la incomoditat de la cadira. M'havien transportat a una selva plena de tigres, óssos, soldats i vés a saber quantes coses més.

No recordo si vaig ser capaç de riure, tot i que sé del cert que no vaig tancar la boca en cap moment: estava presenciant una actuació genial o, més ben dit, l'actuació d'un geni.

La seva força interpretativa era enorme, t'arrossegava com les onades, et penetrava fins el moll dels ossos i et feia veure i viure situacions inimaginables.

Suposo que, com passa amb tots els actors, hi havia gent que no apreciava l'art de tan singular personatge càustic, irònic, ingenu i malparlat; però per a mi era inimitable, irrepetible i únic.

I no eren només els seus monòlegs, cada cop que podia veure una entrevista seva a la televisió, em quedava bocabadada. No necessitava guionistes que li escrivissin el que havia de dir, ell ho era tot, la seva ment treballava a una velocitat increïble i s'empescava respostes, històries i aventures, sempre amb aquell somriure entre innocent i burleta.



*Actuació de Pepe Rubianes a Alpicat,
a l'octubre de 2007*

Segurament ara hi haurà periodistes que analitzaran cada una de les fantàstiques històries que explicava per destriar-ne el que era veritat i el que no ho era. No m'interessa un borrall saber-ho, ja sé del cert que no hi ha ningú més com ell, que l'art de Pepe Rubianes va néixer a Galícia, va morir a Barcelona, i s'ha apagat com la llum d'un estel, encara que visqui per sempre en el nostre record.

Anna Gairí